

enten at tillade Etableringen af Hvedebrødsbagerier, hvor saavel alle Slags Hvede- og Kryderbrød som Brød af sigtet Rugmeel skulde kunne bages, medens derimod Bageringen af Rugbrød skulde være forbeholdt Laugsbagerne (dog som hidtil for taxibestemte Bagerpenge), saa at Hvedebrødsbagerne med Hensyn til denne Artikel kun skulde have samme Ret som de hidtilværende saakaldte Rugbrødsbagerne til at lægge Deigen,

eller en Forøgelse af de fuldstændige Bageriers Antal.

Den af Communalbestyrelsen til Sagens foreløbige Overveielse nedsatte combinerede Comitee erklærede sig for det første Alternativ, og det saaledes, at Hvedebrødsbagerne ikke skulde være indskrænkede til noget vist Antal.

Angående de nærmere Regler, der skulde foreskrives for disse Hvedebrødsbagerier, foreslog Pluraliteten af Comiteen:

a) At Afgangen til Hvedebrødsbager-Næringen skulde staae aaben for enhver Bager-svend, der har gjort det anordnede Mesterstykke og iøvrigt kvalificerer sig til at vinde Borger-skab,

b) at Vedkommende skulde være uindskrænkede i Henseende til Folkehødet, hvorimod de

c) kun skulde kunne benytte een Døn, der imidlertid skulde være uindskrænket i Henseende til dens Størrelse.

Evende af Comiteens Medlemmer formeente derimod, at ikkun de Bagersvende, der efter de nugældende Regler kunne blive Fribagerer (de, der have været Evende resp. i 4 eller 6 Aar) skulde have Afgang til den omhandlede Næring, medens eet Medlem holdt for, at Vedkommende kun burde holde 1 Svend og 1 Dreng, og et andet Medlem paa den anden Side var af den Mening, at Hvedebrødsbagerne ikke burde være indskrænkede i Henseende til Antallet af Døne.

Til at forøge Laugsbagerens Antal, fandt Comiteen, at der for Tiden ikke var Anledning, naar dens nysommeldte Forslag toges tilfølg, idet Concurrenzen mellem Rugbrødsbagerne og Laugsbagerne formeentes tilstrækkelig til at forebygge ubillig Fordyrelse af Rugbrødet, hvorover der heller ikke var bleven ført Klage.

Borgerrepræsentanterne erkjendte vel, at der ad den saaledes af Comiteen anbefalede Vej vilde kunne opnaaes en større Concurrence og en større Sikkerhed for Publicums Forsyning med godt og billigt Brød, end den, der nu havēs; men de fandt det i og for sig unaturligt, at Laugsbagerens Antal, tvertimod hvad der finder Sted i andre Haandværksfag, skulde være indskrænket til et vist eengang for alle afluttet Antal, eller at Udøvelsen af den fuldstændige Bager-næring skulde være bunden til Bestielsen af visse Eiendomme, og de kunde derfor ikke andet end ansee det ønskeligt, at der kunde aabnes Udsigt til at see Bager-næringen i Kjøbenhavn ordnet paa en friere og hensigtsmæssigere Maade. Imidlertid antog de dog ikke, at man paa eengang burde aldeles ophæve den hidtil bestaaende Tingenes Orden, hvorimod de formeente, at det vilde danne en passende Overgang til den friere Tilstand, naar det bestemtes, at der i de første 10 Aar skulde aarligt tilstaaes Borger-skab paa Bageri i denne Næringsveis fulde Udstrækning til 2 dertil efter Anordningerne kvalificerede Personer, uden at disse Rettigheder knyttes til nogen bestemt Eiendom eller bleve andet end ganske personlige, og at efter Udløbet af disse 10 Aar Afgangen til fuldstændige Bagerret-tigheder kun skulde være undergivet de samme Indskrænkninger, som Afgangen til al anden Haandværksdrift.

I Magistraten vare Meningerne deelte, saa at et lige Antal af dens Medlemmer erklærede sig for Comiteens og for Borgerrepræsentanternes Forslag.

De Medlemmer, der sluttede sig til Borgerrepræsentanternes Ansøelse, bemærkede, at det af disse fremsatte Forslag i en Sag af den Natur, som den heromhandlede, allerede i og for sig maatte have en særegen Vægt, men, selv affeet herfra, ansaae de ogsaa den i Forslag bragte Maade at ordne Sagen paa for den hensigtsmæssigste. De antog, at selv de nuværende Laugsbagere vilde være bedre tjente dermed, end om Comiteens Forslag toges tilfølg, idet Laugsbagerne under Tingenes nuværende Stilling have deres egentlige og vigtigste Fortjeneste, ikke af Rugbrøds-, men af Hvedebrødsbageriet, og det derfor vilde være